

Curierul Misionar

Anul XXVI

Mal 1948

Nr. 1

RUGĂCIUNE

Mărite Doamne, prezența Ta susține natura și menține armonia legilor universului.

Tu, care, de pe tronul înălțimei cerurilor, vezi rostogolindu-se la picioarele Tale toate sferile cerești, fără ca ele să se ciocnească și fără ca vreuna să rătăcească din drum,

Tu, care, din sânul repaosului rânduiești în tot minutul mișcărilor și cârmuiești în pace desăvârșită nenumărate ceruri și pământuri,

Dăruiește, Mărite Doamne, pace pământului nostru zbuciumat, trimite jos liniște și pace!

Fă ca la vocea Ta să amuțească zgomotul semeț al vrajbei și al războiului.

Doamne al îndurării, făcătorul tuturor minunilor naturii, ochiul Tău părintesc îmbrățișează toată făptura, dar omul este alesul Tău iubit.

Tu ai sădit în inima omului lumină din lumina Ta, cea fără moarte. Revarsă îndurarea Ta și pune în inima omului iubire din iubirea Ta.

Acest simțământ dumnezeesc dacă se va răspândi, toate noroadele îndușmănite se vor înfrăți.

Omul nu se va mai teme de om, fierul ucigaș nu va mai înarma mâna omului.

Focul mistuitor al războaielor nu va mai seca izvorul neamurilor, iar omenirea, sleită și schiloadă, secerată în floarea ei va încolți din nou și se va înmulți fără număr.

Natura, sub povara nenorocirilor, stearpă, părăsită, va regăsi curând, în o viață nouă, vechea ei fecunditate.

Iar, noi, Dumnezeule bun, vom iubi această natură, o vom cultiva, o vom îngriji neîncetat, pentru a-Ți aduce, Ție, Doamne, în toată clipa, câte un nou prinos de recunoștință și admirație.

de Buffon

România, Republică Populară

În ziua de 30 Decembrie 1947, prin abdicarea fostului rege și prin votul unanim al Adunării Deputaților, Statul Român s'a constituit în republică, luând denumirea aceasta: „REPUBLICA POPULARA ROMANA”.

Cei cinci membri ai Inaltului Prezidiu al Republicii Populare Române au fost aleși de Adunarea Deputaților în ședința istorică dela 30 Decembrie 1947 și sunt următorii fruntași ai vieții noastre publice, științifice și culturale: Prof. Dr. C. I. Parhon, Mihail Sadoveanu, Ștefan Voitec, Gheorghe C. Stere și Ioan Niculi.

Ca președinte al Inaltului Prezidiu a fost desemnat prin decretul prezidențial din 8 Ianuarie 1948 d-l profesor Dr. C. I. Parhon, iar cu funcțiunea de secretar a fost însărcinat, prin acelaș Decret, d-l Gheorghe C. Stere.

Atribuțiunile Inaltului Prezidiu al Republicii Populare Române sunt cele arătate în decretul prezidențial din 8 Ianuarie 1948 și anume: Numește și revocă pe membrii guvernului la propunerea Consiliului de Miniștri, convoacă Adunarea Deputaților în sesiune ordinară și extraordinară la cerea Consiliului de Miniștri, sem-

nează Legile și dispune publicarea lor în Monitorul Oficial, exercită dreptul de grațiere, numește și confirmă în funcțiunile publice, stabilește și conferă gradele militare, institue și conferă decorațiile, acreditează și recheamă reprezentanții diplomați ai Republicii Populare Române, — și primește scrisorile de acreditare și rechemare a reprezentanților diplomați ai Statelor streine.

Stema Republicii Populare Române este înfățișată prin: un tractor, un grup de trei furnale pe câmpul unui soare care răsare, înconjurat de o înmănunchiere de spice de grâu, legate de o panglică având inscripția: Republica Populară Română și inițialele R. P. R. la capătul spicelor.

Culorile Republicii Populare Române sunt: Albastru, galben și roșu, așezate vertical și având în centru câmpului galben, Stema Țării.

Confesiunea creștină adventistă de ziua a 7-a, căreia i-s'a recunoscut calitatea de cult prin Legea Nr. 407 publicată în Monitorul Oficial Nr. 126 din 3 Iunie 1946, se bucură astăzi în Republica Populară Română de o deplină libertate de manifestare religi-

oasă, fiind pusă pe picior de egalitate cu celelalte culte mai vechi.

Toate Casele de Rugăciune ale Cultului nostru sunt pretutindeni deschise. Credincioșii adventiști de ziua a 7-a, netulburați de nimeni, se adună în locașurile lor de închinare, aducând slavă lui Dumnezeu și rugându-se pentru binele și prosperitatea Republicii Populare Române.

Cetățenii adventiști de ziua a 7-a, cari în trecut au fost crunt prigoniți, își exprimă pe această cale grațitudinea lor față de bunul Dumnezeu pentru deplina libertate de cult ce le este astăzi respectată pretutindeni în Statul Român. Mulțumesc deasemenea Inaltului Prezidiu al Republicii Populare Române și Guvernului Țării care, manifestând o deopotrivă sollicitudine pentru toate credințele religioase, asigură astăzi tuturor confesiunilor liberul exercițiu al cultului.

Fie ca binecuvântarea Proviđenței să se aștearnă peste tânăra Republică Populară Română.

Fie ca, sub această binecuvântare, Republica Populară Română, să meargă din progres în progres.

„CURIERUL MISIONAR”

Munca, principiu de viață pentru creștini

Munca este de origină divină. Ea este o condiție prin care omul își realizează chemarea sa în viață, ridicându-se spre Dumnezeu. „Si Dumnezeu făcu pe om, și-l puse în grădina Edenului ca s'o lucreze și s'o păzească” Geneza 2, 15. Primii noștri părinți, înainte să fi căzut în păcatul neascultării, au fost așezați în grădina Edenului, „ca s'o lucreze și s'o păzească”. Ei nu cunoșteau nici o oboseală în munca lor, ei lucrau cu o plăcere desăvârșită, cultivând pomi, plante și multe flori frumoase. Cu toate că erau bogați în toate câte putea să le dea Domnul universului, nu trebuia să rămână fără ocupație și fără muncă. O muncă folositoare le era dată ca o binecuvântare, ca să întărească corpul, să-și mărească priceperea și să crească însuși

caracterul. Nu numai grădina, dar întreg pământul era minunat de frumos când a fost creat de Dumnezeu. Nici o mânjitură a păcatului sau umbră a morții nu păta creatura cea curată. Ca și grădina Eden trebuia să ajungă, după voința lui Dumnezeu, tot pământul. Cugetul lui Dumnezeu era ca atunci când se va înmulți familia omenească, să întemeze alte colonii după modelul Edenului, așa că planul lui Dumnezeu era ca prin muncă plăcută, oamenii să populeze pământul, sădind pomi, cultivând plante și flori frumoase în mijlocul cărora să-și construiască căminuri fericite.

După ce primii noștri părinți au căzut în păcat, Dumnezeu le-a spus că deacum ei își vor câștiga pâinea cu sudoarea frunții. Munca nu era o urmare directă a păca-

tului. Munca nu este nici un blestem cum o socotesc unii, ci dimpotrivă munca este un mijloc de adăpost contra păcatului, munca este un plastore pus de Dumnezeu pe rana păcatului. Geneza 3, 17—19.

Prin blestemul păcatului se aduse o schimbare în muncă. Deacum munca este însoțită de oboseală. Totuși munca se dovedește ca un mijloc de fericire și progres.

Dumnezeu putea să hrănească pe oameni și fără ca ei să muncească, dar munca este necesară vieții și ca un mijloc de educație și dezvoltare fizică și spirituală. Legea celor zece porunci ale Decalogului era cunoscută omului încă din paradis, și această Lege e veșnică ca și Dumnezeu însuși. În această Lege Dumnezeu

a poruncit oamenilor: „Să muncești șase zile, și să-ți faci lucrul tău”. Exod 20, 9.

Adam și fii săi au muncit cu plăcere și după ce au fost scoși afară din Eden. Munca și făgăduințele lui Dumnezeu le-au fost toată mângâierea lor. Tubalcain, nepotul lui Adam, desvoltă industria metalică, lucrând fierul și arama cu multă îndemânare. Geneza 4, 22. Iată deci că tehnica își are origina, chiar din primul secol al lumii. Iabal fu un priceput țesător de corturi, ca și apostolul Pavel de altfel. Jubal, un alt nepot al lui Adam, și-a făcut un atelier de instrumente muzicale, construind prima vioară și primul caval. El se numea tatăl cântăreților, cu instrumente muzicale. După cele șase zile de lucru, el, în ziua a șaptea cânta și onora pe Dumnezeu. Istoria muzicii e foarte veche. De muzică ne folosim și noi astăzi când, după șase zile de muncă, în ziua a șaptea, cântăm și ascultăm cu plăcere muzica spre onoarea lui Dumnezeu. Naama, sora lui Tubalcain, a pus bazele industriei textile, înființând un atelier în care se lucrau haine ce înlocuiau portul pieilor de animale de până aci. Așa munceau toți cu plăcere. Alții erau arhitecți, au clădit case minunate, au construit orașe. Toți se îndeletniceau cu ceva. Când mai târziu Noe a primit însărcinarea să construiască o corabie, el nu era nepriceput, căci se cunoștea destul de bine lucrul lemnului, așa că pe șantierul lui Noe erau tot felul de meșteri cari munceau cu toată priceperea și astfel corabia a fost terminată la timpul hotărât. După potop, Noe și fii săi au continuat să muncească. Ei au sădit vii, au îmbunătățit pământul, au zidit case și au construit orașe. Ceva mai târziu unii s'au apucat de opere mari: să zidească un turm până la cer. Oamenii au muncit în tot decursul istoriei. Egiptenii au zidit piramidele lor tainice: Chinezii, popor foarte vechiu, au zidit zidurile lor misterioase ca să nu fie turburați de nimeni din afară.

Dumnezeu ne poruncește să muncim cu toții. El zice: „Ingrijește bine de oile tale și ia seama la turmele tale... Miei sunt pentru îmbrăcăminte, și țapii pentru

NU PE PAMANT

*Isus, vorbind mulțimii, a spus adeseori:
Nu pe pământ vă strângeți avere și comori!
Acei ce'n sârg le-adună, zadarnic se trudesc...
Comorile pier toate ca tot ce-i omenesc.
Aici la voi sub soare (să nu uitați noroade)
Când molia le află, îndată le și roade;
Rugina de le-atinge: le strică, le mănâncă
Chiar dac'ar fi să aibe tărie ca de stâncă;
Când vre'o comoară scapă de molii și rugină,
Vin hoții pe'ndelete în nopți cu lună plină
Și'n timp ce odihnește dormind orice făptură,
Ei sapă'ncet comoara și, neștiuți, o fură.
De-aceea ascultare voi dați-mi pururi Mie:
In ceruri sus la Domnul vă strângeți bogăție...
Acolo sus să strângeți doar pietre nestemate:
Credință, fapte bune, iubire și dreptate.
Această bogăție acolo sus în cer
Rugina nu e'n stare s'o strice ca pe fier;
De-a moliilor gură de-asemenea ea scapă;
Cât despre hoți, aceștia: n'o fură, nici n'o sapă.*

Ioan Bătrâna Voivodeni

plata ogorului: laptele caprelor și-ajunge pentru hrana ta și a casei tale"... Prov. 27, 23—27. Creștinul este dator să muncească nu numai pentru trebuințele sale. El trebuie să muncească și pentru a ajuta pe cei în lipsă din cauza nenorocirilor și pentru cei nevoiași. „In toate privințele v'am dat o pildă, și v'am arătat că muncind astfel, trebuie să ajutați pe cei slabi, și să vă aduceți aminte de cuvintele Domnului Isus, care însuși a zis: „Este mai fericit să dai decât să primești". Faptele 20, 34. 35. Apostolul Pavel predicând Evanghelia și aducând pe oameni la pocăință le spune astfel: „Cine fura, să nu mai fure; ci mai degrabă să muncească cu mâinile lui la ceva bun, ca să aibă ce să dea celui lipsit". Efes. 4, 28. Numai muncind putem aduce fericire în familie. Prov. 31, 28—31.

In Impărăția lui Dumnezeu, pentru leneși, nu este nici un loc. Leneșul nici aici pe pământ nu o duce bine. Despre cel care ocolește munca Domnul zice: „Toam-

na leneșul nu ară; la secerat ar vrea să strângă roade, dar nu este nimic". Prov. 20, 4. „Poftele leneșului îl omoară, pentru că nu vrea să muncească cu mâinile". „Am trecut pe lângă ogorul unui leneș, și pe lângă via unui om fără minte. Și era numai spini, acoperit de mărăcini, și zidul de piatră era surpat. M'am uitat bine și cu luare aminte, și am tras învățătură din ce am văzut. Să mai dorm puțin, să mai ațipesc puțin, să mai încrucșez mâinile puțin ca să mă odihnesc!" Și sărăcia vine peste tine pe neașteptate, ca un hoț, și lipsa, ca un om înarmat". Prov. 24, 30. 31. Domnul ne trimite la furnică: „Du-te la furnică leneșule; uită-te cu băgațe de seamă la căile ei și înțelepțește-te". Prov. 6, 6—11.

În Biblie avem mulțimi de bărbați și femei, tineri și tinere muncitoare pline de hărnicie. Rahela păștea oile tatălui său. Gen. 29, 9.

(Urmare la pag. 7)

Mărturisirea păcatelor

„Cel ce ascunde fărădelegile sale, acela nu va prospera, dar cel ce le mărturisește, acela va afla îndurare”. Prov. 28, 13.

Condițiile pentru a afla milă și a obține iertarea dela Dumnezeu, sunt simple, drepte și în totul potrivite rațiunii. Dumnezeu nu cere dela noi lucruri grele, ca să putem dobândi iertarea de păcate. Nu avem nevoie să facem lungi și oboseitoare pelerinaje sau călătorii de hagiolâc, nici să ne supunem la canonuri grele spre a recomanda astfel sufletul nostru lui Dumnezeu sau spre a ispăși cu chipul acesta păcatele noastre; căci acela care mărturisește păcatele sale, va afla îndurare.

Apostolul zice: „Mărturișiți unul altuia păcatele voastre și vă rugați unul pentru altul, ca să fim vindecați”. Iacob 5, 16. Mărturișiți păcatele voastre lui Dumnezeu, singurul care poate să vile ierte și mărturișiți unul altuia greșelile voastre. Dacă ai făcut vreun rău prietenului sau vecinului tău, mărturisește-i răul făcut; iar datoria lui este să te ierte. După aceea trebuie să te rogi ca să te ierte Dumnezeu, căci frațele pe care l-ai mârșit este făptura lui Dumnezeu și greșind împotriva lui, tu ai păcătuit împotriva Creatorului și Mântuitorului său. Cazul trebuie adus înaintea singurului adevărat Mijlocitor, a Marelui nostru Preot Isus Hristos, „care a fost ispășit în toate ca și noi, dar fără de păcat”, și care „poate suferi împreună cu slăbiciunile noastre” (Ebrei 4, 15) și este în stare să ne curețe cu desăvârșire de orice murdărie a păcatului.

Aceia cari nu au umilit sufletele lor înaintea lui Dumnezeu, în adâncă recunoaștere a vinovăției și a păcatelor lor, nu au îndeplinit prima condiție, spre a fi primiți de Domnul.

Dacă nu am ajuns să simțim această adevărată căință, de care nimănui nu-i va părea rău, dacă nu am mărturisit păcatele noastre cu spirit umilit și inimă frântă, îngroziți de nelegiuirea noastră, atunci nu am căutat și nu am cerut cum trebuie iertarea păcatelor. Și dacă nu am căutat ierta-

rea păcatelor serioș și în felul cuvenit, atunci nu vom găsi niciodată pacea cu Dumnezeu. Singurul motiv pentru care atâta timp nu am dobândit iertarea de păcate, este faptul că nu ne-am arătat gata să umilim inimile noastre și să ne supunem condițiilor arătate de Cuvântul lui Dumnezeu. Sfânta Scriptură ne dă învățături lămurite în privința aceasta. Mărturisirea păcatelor, fie în particular sau în public, trebuie să se facă liber, nesilit și din toată inima. Ea nu trebuie împusă celui

fi păcate de mărturisit numai lui Dumnezeu; sau pot fi de cele prin cari am adus vătămare oamenilor și atunci trebuie să le mărturisim și lor și să ne cerem iertare dela dânșii. Păcatele pot fi cu caracter public și atunci trebuie mărturisite în public. Ori de ce fel ar fi, mărturisirea păcatelor trebuie să fie însă totdeauna bine definită, fără înconjururi și recunoscând chiar păcatele de cari cel greșit s'a făcut vinovat.

În zilele lui Samuel, Izraeliții se abătură dela Dumnezeu. Ei ajunseră se suferi urmările păcatului de a fi pierdut credința în Dumnezeu, de a fi pierdut încredere în puterea și înțelepciunea Lui ca Guvernator și Rege al lor să ducă la bun sfârșit lucrarea Sa și de a fi pierdut siguranța că puterea Lui e în stare să apere și pe pământ. Ei se depărtară de marele Cărmuitor al universului și doreau cărmuire la fel cu aceea a națiunilor vecine. Înainte de a găsi pace la Dumnezeu pentru păcatul lor, ei trebuiră să facă această bine definită mărturisire: „La toate păcatele noastre am mai adaos răul acesta, că ne-am cerut nouă rege”. 1 Sam. 12, 19. Acesta era păcatul săvârșit de ei; și acest păcat trebuia mărturisit. Păcatul nerecunoștinței apăsa sufletul lor; acesta era care îi despărtea de Dumnezeu.

Mărturisirea păcatelor nu este primită de Dumnezeu, dacă nu este însoțită de căință sinceră și de îndreptare. Vieța noastră trebuie în mod hotărât schimbată cu totul; orice lucru neplăcut lui Dumnezeu trebuie lepădat. Aceasta este urmarea adevărată a căinței. Lucrarea ce trebuie să o facem cu noi înșine, ne este lămurit arătată în cuvântul profetului, care zice: „Spălați-vă, deci, și curățiți-vă, depărtați răutatea faptelor voastre de dinaintea ochilor Mei; încetați de a face rău; învățați-vă a face bine; căutați dreptatea, ajutați pe cel apăsat, faceți dreptate orfanului și apărați dreptul văduvei”. Isaia 1, 16, 17. „Dacă nelegiuirea înapoiază amanetul, dacă întoarce lucrul răpit și umblă în așezămintele vieții, încât nu mai face niciodată dreptate: atunci el va trăi nu va

Păcatul

Păcatul e lipit de om

Ca orice rod crescut în pom;

Deaceea când păcătuiești:

E rodul firii pământești.

Când adevărul ai aflat,

Și totuși stăruiești în păcat:

Te depărtezi atunci de bine,

Căci diavolul rodește'n tine!

Când lupta'n pieptul tău s'a'ncoins

Urând păcatul dinadins:

Rodirea ta e creștinească

Și mergi spre Patria Cerească!

Când, în sfârșit, ai biruit,

Păcatul când ai părăsit:

Rodește Dumnezeu în tine,

Și te ridici spre culmi seninel!

M. Chelcea

greșit. Ea nu trebuie făcută în mod ușuratic sau numai din buze; nici obținută cu sila dela cei cari n'au ajuns să recunoască uriciunea păcatului. Mărturisirea izvorâtă din adâncul inimii găsește însă calea către Dumnezeu și către tronul milei Sale. Psalmistul zice: „Aproape este Domnul de cei cu inima zdrobită și pe cei cu spirit umilit îi ajută”. Ps. 34, 19.

Adevărata mărturisire a păcatelor are totdeauna un caracter anumit și constă în recunoașterea unor anumite păcate. Acestea pot

muri". Ezec. 33, 15. Apostolul Pavel vorbind despre adevărata căință, zice: „Căci această întristare după voia lui Dumnezeu a produs în voi atâta sânguință și îngrijire, atâta lămurire de voi înșivă, atâta indignare, atâta teamă, atâta dorință arzătoare, atâta zel, atâta răzbunare. În toate privințele v'ați dovedit, că voi sunteți curați în această afacere". 2 Cor. 7, 11.

Când păcatul a ucis în om simțul moral, atunci păcătosul nu mai vede defectele caracterului său și nu mai înțelege grozăvia păcatelor săvârșite de el. Dacă nu se supune puterii convingătoare a Spiritului Sfânt, omul acesta rămâne orb față de păcat. Atunci chiar mărturisirea păcatelor sale nu este sinceră și serioasă. Pentru fiecare păcat recunoscut el are o scuză, căutând să arunce vina pe împrejurări anumite, fără de cari el nu ar fi făcut cele ce i se impută.

După ce Adam și Eva au mâncat din pomul oprit, ei s'au simțit cuprinși de rușine și de teamă. Primul lor gând a fost, cum să scuze ei singuri păcatul comis, ca astfel să scape de pedeapsa cu moartea, care plana asupra lor. Când Dumnezeu îi întrebă despre păcatul săvârșit, Adam, aruncând vina, parte asupra lui Dumnezeu, parte asupra soției sale, răspunde: „Femeia, pe care Tu mi-ai dat-o să fie cu mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat”. Femeia puse vina pe șarpe, zicând: „Șarpele m'a amăgit și am mâncat”. 1 Moise 3, 12, 13. În aceste cuvinte de scuze erau adresate cuvinte de reproșuri adresate lui Dumnezeu, ca și cum I-ar fi zis: De ce ai creiat șarpele pe pământ? De ce i-ai îngăduit să intre în Paradis și să mă amăgească? Spiritul acesta al îndreptăririi de sine își are începutul în diavolul, tatăl minciunii și s'a arătat apoi la toți urmașii lui Adam. O astfel de mărturisire a păcatelor nu este insufletă de Spiritul Sfânt și nu este bine primită de Dumnezeu. Adevărata căință determină pe om să ia asupra-și vina și să o mărturisească fără amăgire și fățarie. La fel cu vameșul, neîndrăznind nici măcar să-și ridice ochii spre cer, cel

cuprins de adevărata căință va striga: „Doamne, fii milostiv mie păcătosul”. Și acei cari își recunosc și mărturisesc astfel vinovăția lor, vor primi iertare și îndreptățire; căci Isus va lăsa ca sângele Său să pledeze în favoarea fiecărui suflet plin de adevărată căință.

Exemplele de adevărată căință și umilire, cuprinse în Cuvântul lui Dumnezeu, ne înfățișează un astfel de spirit de mărturisire a păcatelor, în care adică nu există nici gând de a-și scuza singur păcatul și nici încercarea de a se îndreptăți omul pe sine. Apostolul Pavel nu a căutat să ascundă nimic: el descrie păcatele sale în cele mai negre colori, fără să încerce a-și micșora vina sa. El zice: „Pe mulți dintre sfinți eu i-am pus în închisori, după ce luasem imputarea dela mai marii preoților; și când ei erau omorâți, eu mi-am dat votul meu

contra lor; și răsbunându-mi pe dânșii de multe ori prin toate sinagogile, îi sileam să defăimeze; și, peste măsură înfuriindu-mă asupra lor, îi urmăream până și în orașele străine”. Fapte 26, 10, 11. Pavel nu se sfia să declare: „Isus Hristos a venit în lume să mântuiască pe păcătoși, între care întâiul sunt eu”. 1 Tim. 1, 15.

Inima înfrântă și smerită este singura care știe să prețuiască iubirea lui Dumnezeu și jertfa de pe Golgota; și după cum un fiu își mărturisește greșala sa tatălui său iubitor, tot așa omul căit își mărturisește păcatele sale lui Dumnezeu. Tatăl nostru din ceruri, despre a cărui iubire stă scris: „Dacă noi mărturisim păcatele noastre, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nedreptate”. 1 Ioan 1, 9.

Trad. Ștefan Demetrescu

Spre largul mării

*Spre largul mării acum sunt gata de plecare,
Pe ape liniștite, pe valuri argintii;
Curând în largul zării m'oi pierde'n depărtare,
Cu barca mea ușoară pe undele zglobii.*

*O singură dorință mai am la despărțire:
Să vii să-mi fii tovarăș, iubit Mântuitor,
Să nu mă lași de-acuma să plec stingher în zare,
Să vii cu mine'n barcă, să-mi fii însoțitor.*

*Cu Tine nu mi-e teamă când urlă uraganuri,
Când noaptea se coboară și se stârnesc furtuni,
Când iadul se deschide sau urc pe culmi de valuri,
Sunt sigur de-a Ta grijă, Isuse scump și bun.*

*De-acum alerg pe valuri mereu în depărtare
Și vesel cânt într'una cu-al meu Isus iubit,
Căci El, Stăpânul mării, cu mine-i la plecare,
Și voi ajunge sigur în portul mult dorit.*

R. Artinian

Cum au suferit Adventiștii de ziua a 7-a sub regimul de dictatură antonesciană

Nu ne despart decât patru ani de vremea când noi cetățenii adventiști de ziua a șaptea am fost crunt prigoniți aci la noi în țară. Cu patru ani în urmă toate locașurile noastre de închinare erau închise, multe din ele fiind transformate în cinematografe, teatre, ateliere, magazii, depozite, săli de dans, etc. Mii de coreligionari de ai noștri zăceau fără vină în celulele mucegăite ale închisorilor. Cei rămași la vetrele lor erau insultați, batjocoriți și bătuți până la sânge sau până la leșin. Zi după zi erau duși la Primărie sau la Postul de Jandarmi, unde apoi, erau schingiuiți pentru a se obține din partea lor declarațiuni de părăsirea credinței. Multora li se va părea de necrezut dacă vom aminti cu această ocazie că unii frați de credință au fost sfâșiati la Posturile de Jandarmi de câinii asmuțiți asupra lor, după cum ordinioară primii creștini au fost sfâșiati în circurile romane de fiarele sălbatice. De asemenea multora li se va părea de necrezut dacă vom aminti aci că unii frați de credință au suferit moarte de martir, sfârșindu-și viața datorită torturilor la care au fost supuși, ori murind împușcați fără nicio judecată. Nici copiii noștri n'au fost cruțați de barbaria unor semenii cari pretindeau că sunt și se numesc creștini. Multe din aceste nevinovate ființe au fost bătute și schingiuite pentru simplul motiv că refuzau să se închine în felul poruncit lor de unii cari se credeau stăpâni până și pe conștiința lor. Mulți copii au fost bătuți până la sânge. Unora li s'a smuls părul din cap. Alții au fost ținuți de dimineața până seara în beciurile pline cu apă ale posturilor de jandarmi.

În cele de mai jos, lăsăm să urmeze descrierea tratamentului inchișitorial la care au fost supuși, în anul 1943, coreligionarul Iacob Liga și alți adventiști de ziua a șaptea din Comuna Mălușteni, județul Covurlui. Iată ce istorisește fratele Iacob Liga în această privință:

„În ziua de 10 Februarie 1943 am fost chemat la Postul de Jan-

darmi... La Post era și Șeful Secției de Jandarmi Berești... Șeful de Secție m'a întrebat dacă am cunoștință că printr'o lege recentă suntem desființați și că acum trebuie să hotărâm: Ori trecem înapoi la ortodoxism, ori vom fi trimiși în Transnistria. Am răspuns că știu despre acest fapt. Șeful de Secție m'a făcut atent că toate aceste dispozițiuni sunt luate de mareșalul Antonescu și, deci, nerespectându-le, dăm dovadă de nesupunere la ordinele lui. Șeful de Secție mi-a pus în vedere că pe ziua de 15 sau 16 Februarie 1943 vom fi chemați toți adventiștii cum și toți locuitorii din sat, pentru a ni se ceti ordinul mareșalului Antonescu.

Abia în ziua de 20 Februarie am fost chemați la Primărie noi bărbații, împreună cu soțiile și copiii. Aici ni s'a spus de către Șeful de Secție Dumitru Ioan că fără nici un fel de comentariu suntem chemați să dăm răspuns la ordinul mareșalului Antonescu prin care ni se cere să părăsim credința adventistă trecând la Biserica Ortodoxă, cu un lămurit „da” sau „nu”... Noi am spus: „Credem că orice ordin, în caz de neexecutare, este însoțit de sancțiuni și cum nouă ne este imposibil să ne tăgăduim credința în principiile Evangheliei suntem hotărâți să suferim sancțiuni”. Acest răspuns fiind dat de fiecare individual, am fost pe loc arestați și trimiși dela Primărie la Postul de Jandarmi. De aci, nu după mult timp, am fost duși la Biserica din sat. Aici ne-au fost luați copiii cu forța, i-au băgat în Biserică ca să-i boteze, la care fapt copiii s'au opus. Primul luat la botez a fost băiatul Benoni Liga. El opunându-se a fost crunt bătut, de către Șeful de Secție în mijlocul Bisericii și în fața întregului public adunat în număr mare; după aceea a fost arestat. Rând pe rând cei 26 de copii au fost botezați cu forța, fiecare primind lovituri și înjurături. Pe băiatul Benoni Liga l-a înjurat în chip ordinar de Dumnezeu și... în cele din urmă a fost botezat și

el, naș fiindu-i chiar Șeful de Secție care-l bătuse și-l înjurase de Dumnezeu.

Dela Biserică au fost duși numai capii de familie sub escortă la Primărie, unde am fost ținuți sub stare de arest de Sâmbătă 20 Februarie 1943 până Luni 22 Februarie 1943, când Șeful Postului Mălușteni ne-a transportat la Secția Jandarmi Berești. Acolo am fost puși la muncă până la orele 8 seara. După aceea am fost duși într'o cameră unde am voit să stăm la masă, potrivit obiceiului nostru creștinesc, am rostit o rugăciune. În clipa când am terminat rugăciunea au năvălit pe ușe Șeful de Secție Dumitru Ioan, cu Plutonierul Gheorghe Ciobanu, Șeful Postului de Jandarmi al Comunei Tudor Vladimirescu. Furioși ca o fiară s'au repezit asupra mea lovindu-mă cu pumnii, strigându-mi: „Tâlharule, până acum ți-a fost”. Au început să mă bată crunt cu pumnii, cu picioarele, strângându-mă de gât cu fularul pe care-l aveam, trântindu-mă jos, s'au aruncat cu genunchii pe mine, lovindu-mă până m'au ametit. După aceea, dânșii m'au ridicat de jos și m'au legat în fiare cu mâinele la spate. M'au rezemat de ușă; apoi Șeful Secției a luat dintre noi pe Gavrilă Coșniță și a început să dea cu el în mine, așa ca și cum ar fi lovit cu un maiu. În acelaș timp, Plutonierul Ciobanul, a strigat jandarmii cari erau pe sală, și anume caporalul Subținică, fruntașul Mărcuță și sergentul Tutulică dela Secția Berești, dându-le ordin să aducă stănoaga dela cai și un sac udat în apă. La răspunsul lor că nu au stănoagă i-a înjurat de Dumnezeu și le-a dat ordin să le aducă un par. Fruntașul Mărcuță a luat toporul, a fugit afară și a tăiat din lemnele de foc un par de stejar ca de un metru și treizeci lungime, și cinci centimetri în diametru, aducându-l împreună cu sacul cerut. Apoi a dat ordin să pună mâna pe unul dintre noi. Au luat pe Ioan Igescu, l-au trântit la pământ; i-au dat pantalonii jos, i-au pus sacul ud pe el, iar cei trei jandarmii împreună cu

unul dintre noi au primit ordin să-l țină de mâni, de cap și picioare. Plutonierul Ciobanu a luat parul amintit și-l lovea cu toată puterea. În același timp, Șeful de Secție, a înhățat de păr pe Sandu Bratoveanu l-a târât într-o cameră vecină, l-a legat de mâini cu fiare, l-a pus să șadă jos cu genunchii îndoiți, apoi la aplecat de spate în jos, în așa fel ca genunchii să treacă în sus printre mâinile legate, și astfel s'a format un loc pe unde au fost introdus un par. Cu modul acesta i-a făcut imposibilă orice mișcare. Apoi l-au lovit în mod barbar cu un ciomag de corn, dându-i mai mult de cincizeci de lovituri în mai multe serii. A strigat din toate puterile după ajutor până la un timp, apoi nu a mai putut striga. Atunci Șeful Secției, împreună cu Plutonierul Bogza dela Postul de Jandarmi Berești, au apucat fiecare de câte un capăt al parului de care era legat, îl ridicau în sus, îl învârteau roată și-l trânteau la pământ, repetând în felul acesta de mai multe ori până când nu a mai dat semne de viață. L-au udat cu apă, l-au deslegat și punându-l în genunchi i-au ordonat să se închine la tabloul mareșalului Antonescu, care tablou se afla pe perete în aceeași cameră de tortură.

Plutonierul Ciobanu după ce a lăsat din bătae pe Ion Igiescu, motivând că Ion Blănaru nu l-a ținut bine pe Ion Igiescu l-a luat la bătae pe el cu parul amintit. Când Plutonierul Ciobanu bătea pe Ion Blănaru, Șeful Secției a adus înapoi pe Sandu Bratoveanu, care nu mai era de recunoscut, a smuls parul din mâna lui Ciobanu și a început să tragă cu toată puterea în Panaițe Diaconu și Nicolae Modiga. La fiecare lovitură puternică aceștia cădeau jos, apoi din nou erau ridicați și din nou loviți în mod barbar și tot așa mereu, până au

căzut în nesimțire. Deși Șeful de Secție și Plutonierul Ciobanu erau desbrăcați până la cămașă, ca să poată mânui parul cât mai ager și timp cât mai îndelungat, în cele din urmă obosind, ne-au lăsat. Apoi, ne-a dat ordin să ne culcăm. Această cruntă terorizare a durat dela ora 20 până la ora 24, miezul nopții, după cum de altfel însuși Șeful Secției arată în procesul verbal încheiat cu această ocazie.

A doua zi ne-au scos afară, ne-au pus din nou la anumite corvezi până Marți 23 Februarie 1943, ora 3 după masă. La această oră am fost chemați și ni s'a spus că suntem liberi să plecăm acasă, cu condiția ca, Duminică 28 Februarie 1943, să fim toți, împreună cu soțiile noastre, la Biserica Ortodoxă pentru a ni se ceta de către preot „deslegările”, dând ordin în fața noastră Sefului de Post din Mălușteni să aducă la îndeplinire ordinele date”.

Aici se sfârșește istorisirea coreligionarului Iacob Liga. Cei ce-au ordonat și patronat ororile descrise mai sus, astăzi nu mai sunt. Da, nu mai sunt. Poate, cu ei s'au împlinit cuvintele adevăratului și dreptului Dumnezeu, care prin gura proorocului Isaia zice: „Vai de cei ce rostesc hotărâri nelegiuite și de cei cari scriu porunci nedrepte”.

Ioan Bătrâna Voivodeni

ANUNȚ

Administrator, absolvent al Școlii de Agronomie, se caută pentru moșie-fermă model, Jud. Telorman. Ofertele se vor adresa la Redacția „Curierul Misionar”.

CATRE CERCUL MISIONAR

Revista „Curierul Misionar” reapare lunar. Ea cuprinde un bogat și variat material, absolut necesar pentru membrii Bisericii noastre, precum și Lecțiunile pentru copii.

Așa fiind, rugăm pe frații diriginți ai Cercurilor Misionare din toate comunitățile să binevoiască a prezenta fraților revista și a reînnoi abonamentul la „Curierul Misionar”. Până la reînnoirea comenzii Dvs., expedierea revistei se va face după vechea comandă. Este de dorit ca această revistă — fiind singura revistă a Bisericii noastre — să se găsească în fiecare familie adventistă.

Deasemenea, rugăm să reînnoiți comanda pentru Lecțiuni Biblice, pentru majori.

(Urmare dela pag. 3)

Rut a zis către Naomi; „Lasă-mă te rog să mă duc să strâng spice pe câmpul aceluia înaintea căruia voi căpăta trecere. Ea i-a zis!” „Du-te fica mea”. Rut 2, 2. Munca nu e o suferință, ci este cea mai nobile înțelepciune pe pământ. Creștinismul face pe om conștient de datoria lui. Prin munca sa, creștinul, contribuie aici pe pământ la înfăptuirea idealului cerului. Noi să ne încordăm forțele prin muncă spre a obține ridicarea poporului. Aceasta însemnează a lua parte prin muncă la opera dumnezeiască a noiei creațiuni. Astfel înțeleasă munca devine un privilegiu și o demnitate: ea ne dă ceea ce ne trebuie și face din noi colaboratori cu Dumnezeu. Cine muncește aici cu Dumnezeu, va avea privilegiul ca și pe noul pământ să se bucure a munci alături de toți sfinții, sădind pomi frumoși și flori cari nu vor veșteji niciodată. Isaia 65, 21, 22.

Ioan Reit

Lupta împotriva tifosului exantematic

Sfaturi practice

Printre bolile, de care a ajuns să sufere lumea, mai ales în urma războiului, este și tifosul exantematic. Cauza producerii și a întinderii acestei boli este starea de necurătenie, în care se găsesc oamenii. Tifosul exantematic este o boală a murdăriei corpului și vestimentelor. Din pricina războiului și mai ales în unele perioade ale lui, atât grămădirile de trupe, cât și grămădirile de refugiați sau de internați prin lagăre, au făcut ca păstrarea stărei de curătenie să lase de dorit, și s'a format astfel teren pentru declararea tifosului exantematic; iar microbul boalei s'a păstrat și s'a transmis și mai târziu, prin cei ce nu-și țin corpul, vestimentele și locuința în bună stare de curătenie.

Tocmai din cauza aceasta, „stăpânirea, care este dela Dumnezeu și care este pusă spre binele tău”, —după cum se spune despre stăpânire în Sfintele Scripturi, — s'a și grăbit să ia cele mai întinse măsuri pentru ferirea poporului de flagelul tifosului exantematic, rânduind în toată Țara echipe, cari să procedeze serios la înlăturarea cauzelor boalei. După cum s'a scris și prin ziare, Inaltul guvern a luat cele mai întinse măsuri. S'ar putea spune — ziceau ziarele — „că s'a mobilizat toată națiunea, nu numai pentru distrugerea pentru totdeauna a germeului boalei, dar și pentru redresarea morală și pentru păstrarea prestigiului. Uniunea femeilor democrate din România a chemat în această luptă 300.000 de femei din întreaga Țară, pentru a ajuta comitetele de sănătate, să descopere toate focarele de exantematic și să se facă cea mai eficace deparazitare. Confederația Generală a Muncii, printr'o circulară, a chemat toate Uniunile și Consiliile sindicale județene, să depună cel mai mare efort în slujba acestei campanii”. Ziarul Timpul din 9 Februarie 1948, articol de fond de Demostene Botez.

După cum vedem, niciodată nu au fost luate de Stăpânire măsuri atât de întinse și atât de eficace. Dar tocmai pentru ca măsurile In-

altei Cărmuliri să fie de cel mai mare folos, ele trebuiesc înțelese și trebuie bine primite și urmate. Din tradiția lui, poporul nu prea dă ascultare bucuros la măsurile luate de Stăpânire, căci le socotesc tot ca pe niște „angarale”. „Iar mai cere ceva dela noi”, zice omul, după felul cum s'a pomenit.

Iubiții noștri cetitori, însă, ar trebui să știe pentru ei și să lămurască și pe alții, că măsurile luate de Stăpânire sunt într'adevăr spre binele fiecăruia dintre noi, și spre binele familiilor noastre și al copiilor noștri; pentru că prin ele se asigură păstrarea vieții și a sănătății noastre a tuturoara. Măsurile Stăpânirii trebuie, bine primite și executate, căci numai astfel ele vor fi de folos tuturor.

Când este vorba de boli, de ferirea de ele și de tratarea lor, trebuie să știm să prețuim măsurile prescrise de medici și să le urmăm în totul. Iar, pentru că doctorul nu poate sta mereu lângă fiecare om, ca să vadă cum trăește el și dacă ține regulile igienei și ale curăteniei; ar trebui, ca fiecare om să cunoască cel puțin o parte din regulile acestea și astfel fiecare om să fie, într'o mare parte din timp, propriul său medic.

În scopul cunoașterii regulilor de igienă menite să prevină și să combată tifosul exantematic, dl Dr. Ioan Moldovan, vechi colaborator al publicațiilor noastre, înfățișează cetitorilor noștri cele ce urmează.

„Curierul Misionar”

Tifosul exantematic este o boală gravă răspândită printre oameni de către păduche. Această molimă se împrăstie cu mare iuteală din loc în loc, purtată de oameni care au pe corpul lor păduchi care îi înțeapă ca să sugă sângele pentru hrană. Dela un om bolnav de tifos exantematic, care are păduchii, boala trece la un alt om sănătos, luând păduchi molipsitori pe hainele lui, dela omul bolnav. Boala este de lungă durată și lasă în urma ei din om o ade-

vărată epavă, ne mai fiind apt pentru muncă multă vreme. Tot păduchele mai transmite o altă boală care se numește febra recurentă.

Deci, omul care are păduchi este responsabil de îmbolnăvirea altor oameni. El trebuie să-și dea seama că este un pericol pentru întreaga colectivitate omenească în care trăește. În primul rând trebuie să ia măsuri de curătenie pentru persoana lui, apoi pentru ceilalți din casa lui și pentru curătenia gospodăriei lor:

1. Să se spele pe corp cât mai des cu săpun.

2. Să-și spele albiturile de corp și pat, să le fiarbă câte un ceas ca păduchii și ouăle lor să piară opăriți.

3. Să se ungă pe la părțile păroase cu o amestecătură de petrol și untdelemn. Cei care au păduchi în părul capului să se ungă bine cu această amestecătură pe părul capului, astfel păduchii sunt omorâți. Pentru ouă (lindini) să dea cu apă caldă în care se pune puțin oțet, ceea ce distruge ouăle păduchilor.

4. Să deparaziteze hainele de pe corp, călcându-le cu fierul de călcat încins și pe față și pe dos și în special pe la cusături. Căldura fierului omoară ouăle și păduchii.

5. Există la farmacii de vânzare o pulbere albă insecticidă căruia i se zice D. D. T., sau analcid și care în zilele noastre este suverană în lupta contra păduchelui.

Să se prăfuiască bine pielea omului cu pulberea aceasta, să se prăfuiască albiturile, hainele de corp și cele de pat și orice rufărie din casă.

Să se repete această prăfuire din 10 zile în 10 zile și astfel vor pieri toți păduchii de pe om, din hainele lui și din casa lui. Chiar și părțile păroase să se prăfuiască, cu pulberea aceasta. Ea omoară și purecii și păduchii de lemn.

Ascultând și punând în practică aceste sfaturi, vom contribui la stăpânirea definitivă a tifosului exantematic din Țara noastră.

Dr. Ioan Moldovan

STUDII BIBLICE

Lecțiunea 1

ISUS VESTEȘTE MOARTEA SA — BIRUL — UMILINȚA

Text biblic: Mat. 17, 22 la 18, 10.

De memorizat: „Nu este voia Tatălui vostru celui din ceruri să piară unul măcar din acești micuți“. Mat. 18, 14.

„In călătoria prin Galilea, Hristos încercase din nou să pregătească mintea ucenicilor Săi pentru scenele din fața Sa. El le-a spus că trebuie să se urce la Ierusalim pentru a fi dat morții și pentru a învia din nou. Și a adăugat strania și solemna avertizare, că va fi trădat în mâna vrăjmașilor Săi. Ucenicii n'au înțeles cuvintele Sale nici de astă dată. Deși asupra lor se abătuse umbra unei mari întristări, în mintea lor se furisase un spirit de rivalitate. Se certau între ei, care să fie socotit mai mare în împărăție. Ei gândeau că pot să ascundă de Isus această ceartă, de aceea n'au stat ca de obicei strânși lângă El, ci s'au înșirat în urmă, așa că atunci când au intrat în Capernaum El era înaintea lor“. — Hristos, Lumina lumii, pag. 368.

1. Pe când Isus Se găsea cu ucenici; Săi în Galilea, ce spuse El că avea să vină? Ce împiedecă pe ucenici de a înțelege însemnătatea cuvintelor Sale? Mat. 17, 22. 23.

Ucenicii se certau între ei care să fie mai mare în împărăția ce ei gândeau că avea să întemeieze Isus în Ierusalim. Ambiția lor după locul de frunte, după putere mare, după multă cinste, îi împiedeca de a înțelege aceea ce Isus ar fi vrut ca ei să știe, deși ei erau triști din pricina cuvintelor Lui.

2. Când au ajuns în Capernaum, cine veni la Petru? Ce au întrebat ei? Vers. 24.

Darea sau birul acesta nu era o sumă cerută de cârmuire ci un dar regulat pe care fiecare Iu-

deu se cerea a-l face în fiecare an pentru întreținerea templului.

Ca și pe vremuri și azi învățătura lui Hristos pentru credincios este de a-și dovedi credincioșia și în plățirea dărilor și birurilor către Stat, în mod conștiincios.

3. Ce răspuse Petru? Ce întrebă Isus pe Petru când acesta intră în casă? Vers. 25.

4. Dela cine spuse Petru că iau tribut împărăției pământului? Ce spuse Isus despre fiii împăratului? Vers. 26.

„Petru a văzut în întrebarea strângătorului, cuvinte cari loveau în loialitatea lui Hristos față de templu. Plin de râvnă pentru onoarea Invățătorului său, el a răspuns grăbit, fără a-L consulta, că Isus va plăți darea. In zilele lui Hristos preoții și Leviii erau încă priviți ca devotați templului în mod deosebit, și nu li se cerea să contribuie anual pentru întreținerea lui. Și profeții erau scutiți de dare. Cerând tribut dela Isus, rabinii înlăturau orice pretenție a Lui că ar fi profet sau învățător și Il tratau ca pe orice persoană de rând. Dacă ar fi refuzat să plătească darea, ar fi însemnat că nu se poartă credincios față de templu; iar pe de altă parte, dacă plătea, lucrul acesta era luat ca dovadă că au dreptate să se lepede de El ca ne fiind profet“. — Hristos, Lumina lumii, pag. 369.

5. De ce plăti Isus această dare de bani? Cum au fost procurați banii? Vers. 27.

„Cu toate că Isus a lămurit că nu este obligat a plăti darea, nu S'a luat la ceartă cu Iudeii cu privire la acest lucru; deoarece ei ar fi sucit cuvintele Sale, și le-ar fi îndreptat în contra Sa. Ca să nu dea pricină de poticnire prin reținerea dării, a făcut lucrul care pe dreptate nu I s'ar fi putut cere să-l facă... Deși creștinii nu trebuie să sacrifice niciun principiu al adevărului, ei trebuie să evite cearta și discuția, oridecâteori lucrul a-

cesta e cu putință“. — Idem, p. 370.

6. Ce întrebare au pus ucenicii lui Isus? Mat. 18, 1.

7. Din ce pricină au pus ei această întrebare? Marcu 9, 33. 34.

Cu privire la viitoarea împărăție fiecare dintre ucenici se întreba: Cine va fi cel mai mare? Cine va sta pe tron imediat după Impărat? Cine va fi vistiernicul principal? Dar secretarul? Dar cel pe care Impăratul va dori mai mult să-l cinstească? Petru, deoarece era cel mai îndrăzneț la vorbă, socotea că el ar trebui să fie cel dintâi? Iuda, purta punga cu bani, deci de ce nu ar fi el acela? Simon și Iuda erau rude cu Hristos, oare de ce nu ar fi ei prinți? Lui Ioan i se îngăduise totdeauna să stea lângă Isus, de sigur că el va fi cel mai iubit dintre toți. Andrei fusese chemat cel dintâi; oare aceasta nu dovedește că el trebuia să aibă locul cel dintâi și cel mai bun din împărăție?

Isus a căutat continuu să spulbere din mintea ucenicilor ideea că împărăția Sa constă în ridicarea unora spre a alcătui o clasă care să stăpânească în mod autoritar, arbitrar și asupra popoului, ci ca și atunci, și acum El ne spune că cel care va vrea să fie mai mare între voi să fie servul tuturor.

8. Inainte de a le răspunde direct la întrebare, pe cine chemă Isus la Sine? Apoi ce spuse El? Mat. 18, 2. 3.

„Idealul copilăriei este exemplificat prin copilăria lui Isus. Aceste calități sunt: 1) umilință; 2) neambițios, neinvidios; 3) iubire plină de bunătate și îndurare; 4) încredere deplină; 5) ascultare; 6) un spirit ascultător; 7) nelumesc; 8) fără să facă deosebire de rang sau bogăție. Fără de acestea ei nu numai că nu puteau fi cei dintâi, după cum se străduiau, dar nici nu puteau măcar să intre în împărăție“. — Peloubet.

9. Cine este cel mai mare în împărăția cerurilor? Vers. 4.

10. Ce făgăduință este făcută celui care primește pe un copil în numele lui Isus? Vers. 5.

11. Ce este spus despre acela care face pe unul dintre acești micuți să păcătuiască? Vers. 6.

12. Ce se spune despre un membru al corpului care ar fi pricină de păcătuire? Vers. 8. 9.

„Orice obicei sau deprindere care ar conduce la păcat, și care ar aduce ocară asupra lui Hristos, ar fi mai bine îndepărtat, oricare ar fi sacrificiul. Ceea ce desonorează pe Dumnezeu nu poate fi folositor pentru suflet. Binecuvântarea cerului nu poate să însoțească pe un om pentru ca el să calce principiile veșnice ale dreptății. Și un singur păcat cultivat cu plăcere este îndestulător pentru a produce degradarea caracterului, și pentru a rătați pe alți oameni. Dacă piciorul sau mâna ar trebui să fie tăiate, sau chiar ochiul să fie scos, pentru a scăpa trupul de moarte, cu cât mai mult ar trebui să fie îndepărtat păcatul, care aduce moarte pentru suflet“. — Hristos, Lumina lumii, p. 375.

13. Ce sfat dădu Isus cu privire la micuții Săi? Cum sunt reprezentați în cer chiar copiii? Vers. 10.

Lecțiunea 2

CAȘTIGAREA FRATELUI TAU — SOCOTEALA CU SERVII

Text biblic: Mat. 18, 15—35.

De memorizat: „Dacă nu ierțați oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru nu vă va ierța greșelile voastre“. Mat. 6, 15.

Pe când Isus era cu ucenicii Săi într-o casă din Capernaum, El le dădu îndrumări cu privire la legăturile dintre ei. Mai întâi ei trebuiau să termine cu lupta ambițioasă dintre ei pentru loc și onoare. Apoi, trebuia să dovedească spiritul de iertare față de cei cari le făceau vreun rău. La acest timp din lucrarea lui Isus pe pământ El suferea o amară împotrivire, insultă și bârfire din partea dușmanilor Săi, și u-

cenicii Lui într-o oarecare măsură se împărtășeau de aceste suferințe.

1. Ce spuse Isus că ar trebui să facem atunci când cineva ne face vreun rău? Mat. 18, 15.

2. Dacă fratele nu va asculta dacă ne ducem singuri la el, ce să facem după aceea? In ce împrejurări trebuie adus cazul înaintea bisericii? Vers. 16. 17.

3. Ce făgăduință prețioasă este făcută celor cari se învoiesc în ce să ceară dela Domnul? Ce este făgăduit atunci când doi sau trei se adună în numele Lui? Vers. 19. 20.

4. Ce întrebă Petru pe Isus? Ce răspuns socoti Petru că ar fi potrivit la întrebarea sa? Vers. 21.

„Rabinii mărgineau exercitarea iertării la de trei ori. Petru, crezând că împlinește învățătura lui Hristos, a gândit să meargă până la de șapte ori, număr care însemna desăvârșirea. Dar Hristos, a spus ca să nu obosim niciodată iertând“. — Parabole, p. 223.

5. Ce răspuns îi dădu Isus? Vers. 22.

Aceasta nu înseamnă că noi trebuie să ținem o socoteală strictă de câte ori cineva păcătuiește împotriva noastră, și nici de câte ori îi iertăm, astfel încât să ne simțim liberi a refuza de a ierța de îndată ce s'a ajuns numărul. Aceasta nu ar mai însemna iertare. Cine iartă pe cineva uită nedreptatea ce i s'a făcut și nu i-o mai amintește. Înțelesul este că noi trebuie să iertăm de așa multe ori încât să nu mai putem ține socoteală; să iertăm ori de câte ori ni se cere aceasta. (Vezi Luca 17, 4). Chiar dacă cineva ne vatamă, și nu ne cere iertare, noi totuși să-l iertăm și să-l iubim și să ne rugăm pentru el, căutând să-i facem bine. Mat. 5, 44.

6. Pentru a face subiectul iertării mai ușor de înțeles, cu ce a asemănat Isus împărăția cerurilor? Vers. 23.

7. In ce situație se găsea un serv? Vers. 24.

Talantul era o greutate, nu un bănuț. Valoarea vechilor talanți

se deosebea. Suma pe care servul o datora se spune de unii comentatori de seamă că ar fi fost de peste două miliarde lei, o sumă cu neputință a fi plătită de el vreodată.

8. Fiindcă datornicul nu putea plăti, ce poruncă dădu împăratul? Vers. 25.

Porunca împăratului era potrivit obiceiurilor vremurilor. Scriitorii ne spun că în vremea aceea, când datoria cuiva se ridica până ce ajungea la valoarea întregii lui averi, creditorul îi putea lua tot ce avea. Și această proprietate el o putea vinde, bărbatul, soția și copiii lui trecând creditorului de drept ca bunuri mobile.

Învățătura lui Dumnezeu nu a fost și nu este nici astăzi ca cineva să ajungă a domina și a ține în robie pe un semen al său în vreun fel sau altul, căutând să profite din nenorocirea sau neștiința acestuia, ci dîmpotrivă să-l ajute la ridicarea lui.

9. Ce rugăminte stăruitoare făcu servul acela? Ce lucru cu neputință de înfăptuit făgădui el? Vers. 26.

10. Cum răspunse împăratul la rugămintele lui stăruitoare? Cum își arată împăratul mila și îndurarea? Vers. 27.

Împăratul dădu mult mai mult decât ceruse servul. Cererea era numai pentru îngăduire de timp, însă împăratul, știind că era peste puterile servului de a-i mai plăti înapoi, îi iertă întreaga datorie.

11. Ce faptă a lui de mai târziu arată că servul acesta nu avea aceeași inimă plină de bunătate ca stăpânul său? Vers. 28.

Datoria aceasta era de vreo două mii de lei, sumă ce ar fi putut fi plătită dacă i s'ar fi mai îngăduit puțină vreme.

12. Tovarășul lui de slujbă ce l-a rugat? Vers. 29.

13. Servul iertat cum s'a purtat cu acest datornic? Vers. 30.

14. Fapta aceasta lipsită de milă ce a îndemnat pe tovarășii lui să facă? Vers. 31.

15. Ce spuse stăpânul acestui

serv neiertător? Ce întrebare puse el? Vers. 32. 33.

Noi, asemenea servului din pildă, din pricina păcatului suntem fără de nicio speranță a fundată în datorie. Dar când venim la Isus și cerem iertare, El este gata să ne ierte toată datoria. Jignirea din partea acelor care ne-au vătămat este de sute de milioane de ori mai mică față de datoria noastră către Dumnezeu. Dacă Domnul ne-a iertat cu plăcere o datorie atât de mare, nu ar trebui să fim gata să iertăm și noi o sumă atât de mică? Orice suflet cu adevărat împăcat cu Dumnezeu va ierta și el altora.

16. Ce poruncă dădu împăratul cu privire la servul neiertător? Vers. 34.

17. Ce trebuie să învățăm din pilda aceasta? Vers. 35.

Lecțiunea 3

DOVADA UCENICIEI — TRIMITEREA CELOR ȘAPTEZECI

Text biblic: Luca 9, 57 până la 10, 20.

De memorizat: „Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul omului n'are unde-și odihni capul“. Luca 9, 58.

Isus și ucenicii Săi se găseau pe cale spre Ierusalim spre a lua parte la sărbătoare. Isus trimise soli înainte spre a face pregătiri în vederea venirii Sale. Luca 9, 51. 52.

1. Pe când Se găsea pe drum spre Ierusalim împreună cu ucenicii Săi, ce-I spuse un om? Luca 9, 57.

2. Ce răspuse Isus? Vers. 58. Fără îndoială Isus văzu că dorința acestui cărturar de a deveni unul dintre urmașii Lui era mânăta de planul de a avea un câștig personal. Punându-i în față propria Lui sărăcie și jertfire pentru a slava pe om, Isus îi descoperi vieța de oboseală și trudă a tuturor acelor care în adevăr urmează Lui.

3. Ce chemare la servire adre-

să El altuia? Ce scuză a fost amintită pentru a refuza invitația? Cum stăruia Isus mai departe de el? Vers. 59. 60.

Aceasta nu era o cerere doar de a lua parte la înmormântarea tatălui, care murise atunci. Tatăl poate trăi încă ani îndelungași. Gândul este mai mult ca după moartea tatălui, după împărțirea averii, și după aranjarea tuturor chestiunilor pământești, de abia atunci ar fi dispus să urmeze porunca de a merge să predice Evanghelia. Mai întâi lucrurile pământești și în al doilea rând cele spirituale. Mulți și azi fac aceeași greșală.

4. Ce scuză prezentă un altul pentru a nu urma de îndată pe Isus? Vers. 61.

5. Ce lucru face nedestoinic pe cineva de a servi în lucrarea lui Dumnezeu? Vers. 62.

„Nicio legătură pământească, niciun motiv pământesc nu ar trebui cântărit vreo clipă în balanță față de datoria ce o avem către lucrarea lui Dumnezeu. Isus Se desfăcu de orice lucru pentru a mântui o lume pierdută; și El cere dela noi o consacrare deplină și cu totul. Pentru interesele cauzei lui Dumnezeu trebuie făcute sacrificii“. — Mărturii, Vol. III, p. 500.

6. Pe cine în afară de ucenicii Săi mai alesese Isus pentru lucrarea Sa? Cum au fost trimise ei? Unde au fost trimise? Luca 10, 1.

7. Ce spuse Isus cu privire la mărimea lucrării? Pentru care lucru ar trebui să ne rugăm?

8. Cum îi trimise El? Ce lucruri în plus nu trebuia să ia cu ei? Vers. 3. 4.

Isus nu oprea pe cei șaptezeci să dea pe față obișnuita politeță plecându-se înaintea celor cu cari s'ar fi întâlnit, însă ei nu trebuia să respecte obositoarea formă de repetarea de mai multe ori a salutărilor, lucru foarte obișnuit printre oamenii orientali, și care făcea să se piardă multă vreme.

9. Lucrătorii aceștia ce aveau să spună atunci când intrau în vreo casă? Ce altă îndrumare li s'a dat? Vers. 5—7.

10. Ce lucrare trebuiau să facă ei în cetatea în care intrau? Ce trebuiau să spună ei oamenilor? Vers. 8. 9.

11. Dacă în vreun loc nu aveau să fie primiți de oameni, ce trebuiau să facă ei? Vers. 10. 11.

12. Ce soartă grozavă avea să aștepte pe cetatea care lepăda solia lor? Vers. 12.

Mai rău decât pentru Sodomă! Și de ce? Foarte simplu, din pricină că ei au lepădat solia de lumină și mântuire ce le fusese trimisă. Nu s'ar fi putut accentua mai bine urmările grozave ale neprimirii soliei și ale neumblării în lumină.

13. Asupra căror cetăți rosti Isus un vai? Ce este spus despre alte trei cetăți? Vers. 13—15.

Horazin — un vechiu oraș în Galilea, cam la 3 km depărtare de Capernaum.

Betsaida — cetate în Galilea pe malul lacului, un loc deseori vizitat de Isus.

Tir și Sidon — cetăți pe coasta Mării Mediterane. Ele erau vestite prin bogățiile, mândria și idolatria oamenilor.

Capernaum — o cetate importantă pe lacul Galileei, unde se pare că Isus Și-a petrecut mai multă vreme în timpul lucrării Sale decât în oricare alt loc. Acolo au fost săvârșite multe minuni.

14. Cât de strânsă este legătura lui Isus față de lucrarea acelor pe cari El i-a trimis ca soli ai Săi? Vers. 16.

15. Ce lucru făcu pe cei șaptezeci să se bucure când s'au întors la Isus? Vers. 17.

16. Recunoscând pe Satana ca pe un vrăjmaș înfrânt, ce putere dădu Isus celor șaptezeci? Vers. 18. 19.

17. Ce lucru ar trebui să fie o pricină de și mai mare bucurie decât puterea dată lor? Vers. 20.

Cei șaptezeci s'au întors, de sigur nu toți deodată, bucurându-se de biruința avută chiar și în alungarea demonilor. Poate că ei erau oarecum mândri că săvârșiseră ceva ce nouă dintre apostolii lui Isus nu izbutiseră

să facă odată. Isus s'a bucurat împreună cu ei, și i-a asigurat de o continuă biruință, însă i-a avertizat în ce privește încrederea în sine. Aveau să fie pricini de bucurii și mai mari.

„Se poate să fie un lucru mare ca numele cuiva să fie scris cu litere frumoase și de neșters în rândul celor cari au făcut lucruri însemnate pentru Hristos și pentru lucrarea lui Hristos pe pământ; însă registrul acesta pământesc nu corespunde cu cel care este ținut sus. Sunt nume cari se vor găsi în unul, dar nu și în celălalt. Sunt nume cari în unul apar strălucitoare în timp ce în celălalt apar într'o lumină palidă. Sunt nume cari nicicând nu au fost scrise în unul, dar cari scânteiază cu strălucire cerească în celălalt. Vine vremea când peste unul se revarsă valurile uitării, și însemnările lui sunt șterse iar niciodată nu va veni vre-o vreme când numele cari la sfârșit se vor găsi scrise în celălalt să fie șterse“. — Vieața lui Hristos“, Hanna, p. 410.

Lecțiunea 4

ISUȘ SE ROAGA TATALUI — CURAȚIREA CELOR ZECE LEPROȘI

Text biblic: Mat. 11, 25—30;
Luca 17, 11—19.

De memorizat: „Oare n'au fost curățiți toți cei zece? Dar ceilalți nouă unde sunt?“ Luca 17, 17.

Prima parte a lecțiunii este o continuare a ultimei lecțiuni. Istorisirea despre cei zece leproși face parte din întâmplările călătoriei pe care Isus și ucenicii Săi o făceau la Ierusalim.

1. După rostirea vaiurilor asupra cetăților cari Il lepădase, pentru care lucru mulțumi Isus? Mat. 11, 25.

Dumnezeu nu ascunde cunoașterea lucrurilor spirituale de către cei așa numiți înțelepți și pricepuți; însă ei se cred așa de înțelepți încât nu vor să asculte de El, și ei își astupă urechile

și-și închid ochii față de cuvântul Său. Numai celor umili și celor cari se socotesc prunci în înțelegere le dă Domnul din lumina și cunoștința Sa.

2. Cum a exprimat Isus deplina înțelegere dintre El și Tatăl Său? Vers. 26.

3. Cât a dat Tatăl Fiului Său Cum putem ajunge să cunoaștem pe Dumnezeu? Vers. 27.

4. Câți sunt invitați să vină la Isus? Ce va da El tuturor celor cari vin? Vers. 28.

5. Ce ne cere El să luăm? Ce spune El despre jugul Său? Vers. 29. 30.

„Jugul este un instrument pentru serviciu. Vitele sunt înjugate pentru ca să muncească, și jugul este absolut necesar pentru ca lucrul lor să fie efectiv. Prin ilustrația aceasta, Hristos ne învață că suntem chemați să servim tot timpul vieții noastre. Trebuie să luăm jugul Lui asupra noastră pentru ca să putem fi împreună lucrători cu El“. — Hristos, Lumina lumii, p. 278.

„Jugul este pus la gâtul boilor pentru a le ajuta să ducă povara, să ușureze povara. Așa și jugul lui Hristos Când voința noastră este înghițită de voința lui Dumnezeu și când folosim binecuvântările date de El pentru a fi altora o binecuvântare, vom vedea că povara vieții este ușoară. Acela care umblă în calea poruncilor lui Dumnezeu merge împreună cu Hristos, și în iubirea Lui inima este în pace“. — Idem.

6. In drumul Său spre Ierusalim, pe unde a trecut Isus? Luca 17, 11.

7. Intrând într'un sat, cine L-a întâmpinat? Ce au cerut ei? Vers. 12. 13.

8. Ce spuse Isus leproșilor să facă? Pe când mergeau ei, ce minune avu loc? Vers. 14.

Legea veche cerea ca leprosul să fie adus înaintea preotului spre a fi cercetat, și dacă preotul îl socotea „necurat“, de atunci înainte el trebuia să locuiască retras, în afara taberii. Un lepros care ar fi susținut că s'a vindecat de sigur că la fel tre-

buia să fie supus aceleași cercetări.

Leproșii aceștia este firesc că ar fi putut să se împotrivescă de a porni să se ducă la preoți până ce nu ar fi văzut împlinită minunea tămăduirii, însă credința lor i-a condus la ascultare, și datorită ascultării veni binecuvântarea.

9. Ce făcu unul dintre leproși de îndată ce văzu că fusese vindecat? Cum își arată el marea sa mulțumire și recunoștință? De ce neam era omul acesta? Vers. 15. 16.

„Aci este o învățătură pentru noi toți. Leproșii aceștia erau așa distruși de boală încât fusesse înlăturați din societate ca nu cumva să molipsească și pe alții. Autoritățile le prescrisese până unde puteau veni. Isus Se duse în văzul lor, și în marea lor suferință ei strigară la El care singur avea putere să-i tămăduiască. Isus le porunci să se arate preoților. Ei au credință de a porni la drum crezând în puterea lui Hristos de a-i vindeca. Pe drum, ei își dădură seama că boala aceea grozavă îi părăsise. Însă numai unul avu simțiminte de recunoștință, numai unul simți marea sa datorie față de Hristos pentru lucrul acesta mare pe care Hristos îl săvârșise pentru el. Acesta unul se întoarse laudând pe Dumnezeu, și în cea mai mare umilință căzu la picioarele lui Hristos, recunoscând cu mulțumire lucrul ce fusese făcut pentru el.

„Pentru acest unul singur care avea să folosească bine binecuvântarea sănătății, Isus vindecă pe toți zece. Cei nouă își văzură de drum fără să aprecieze ceea ce li se făcuse, și nu au adus mulțumiri recunoscătoare pentru ceea ce El le făcuse“. — Mărturii, Vol. III, pp. 179. 180.

10. Atunci ce întrebă Isus? Vers. 17. 18.

11. Ce cuvinte incurajatoare spuse Isus samariteanului care se întoarse și mulțumise? Vers. 19.

Câți sunt cari, asemenea leproșilor, primesc continuu bine-

cuvântări din mâna Domnului, și totuși nu vin să-I mulțumească.

„Dacă vorbim mai mult despre credința noastră și ne bucurăm de binecuvântările pe cari știm că ni le-a dat Dumnezeu din marea Sa bunătate și iubire, atunci vom avea tot mai multă credință și tot mai mare bucurie. Nicio limbă nu poate spune și nicio minte de om nu-și poate închipui, ce binecuvântare și ce fericire poate avea cel ce prețuește bunătatea și iubirea lui Dumnezeu. Chiar aici pe pământ putem avea așa bucurie, ca un izvor ce se revarsă, care nu seacă niciodată, pentru că el vine de sus, chiar dela tronul lui Dumnezeu“. — Divina Vindecare, p. 181.

Lecțiunea 5

VINDECAREA ORBULUI

Text biblic: Ioan 9

De memorizat: „Trebuie să lucrez lucrările Celui ce M'a trimis; vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze“. Ioan 9, 4.

Isus în templul dela Ierusalim spusese oamenilor: „Eu sunt lumina lumii“. El rostise cuvinte de solemnă importanță iudeilor cari făceau mare caz din pretenția lor că ei erau copiii lui Abraam, totuși refuzând să primească pe Mântuitorul pe care Abraam dorise atâta să-l vadă. Preoții și rabinii învinuiau pe Isus că ar fi un defăimător, și „la auzul acestor vorbe, au luat pietre ca să arunce în El. Dar Isus S'a ascuns, și a ieșit din Templu, trecând prin mijlocul lor. Și așa a plecat din Templu“. Apoi urmă întâmplarea cu vindecarea orbului, o minune de mai mare însemnătate, după cum arată și faptul că despre ea se vorbește într'un capitol întreg.

1. Trecând pe străzile Ierusalimului pe cine văzu Isus? Ce întrebare au pus ucenicii Lui? Ce idee greșită aveau ei cu privire la păcat și suferință? Ioan 9, 1. 2.

„Se credea în general de către Iudei că păcatul e pedepsit în timpul vieții. Orice suferință era privită ca pedeapsă pentru vreo faptă rea, fie a suferindului fie a părinților lui. . . Din cauza aceasta acela asupra căruia căzu-se vreo suferință sau nenorocire mare, mai avea pe deasupra și povară de a fi privit ca un mare păcătos“. — Hristos, Lumina lumii, p. 403.

2. Cum răspunse Isus la această întrebare? În ce scop avea să slujească orbirea acestui om? Vers. 3.

3. Ce spuse Isus despre Sine mai înainte de a săvârși marea minune? Vers. 4. 5.

4. Describe minunea prin care orbul a fost vindecat? Vers. 6. 7.

5. Ce întrebare au pus vecinii? Ce răspunsuri diferite au fost date? Vers. 8. 9.

6. Ce au întrebat pe omul acela? Ce răspunse el? Atunci ce au vrut să știe ei? Ce nu putea să le spună omul acela? Vers. 10—12.

7. Înaintea cui a fost adus el spre a fi cercetat? În ce zi s'a săvârșit minunea? Ce conversație avu loc între Farisei și omul acela? Vers. 13—15.

8. Ce păreri diferite au fost exprimate cu privire la Isus? Vers. 16. 17.

Iudeii erau foarte zeloși pentru ceea ce ei gândeau că însemna buna păzire a Sabatului, totuși chiar în acea zi ei plănuiau cum să omoare pe Isus. Potrivit legilor lor făcute de minți omești ei aveau destule motive de a-L învinui. Facerea tinei, sau un tratament făcut atunci când vieța nu era în primejdie, era socotit ca o călcare a Sabatului. Eidersheim spune că punerea scuipatului pe ochi era în mod categoric oprit.

9. Ce au încercat atunci Fariseii să facă spre a face fără valoare mărturia omului născut orb? Vers. 18. 19.

10. Ce informație au dat părinții? Ce au spus ei că nu știu? Vers. 20. 21.

11. De ce au vorbit părinții în felul acesta? Vers. 22. 23.

12. Chemând din nou pe cel care fusese născut orb, ce cerere au făcut Fariseii? Ce au spus că știau ei? Vers. 24.

Spunând: „Dă slavă lui Dumnezeu“, Fariseii voiau să zică: „Nu mai spune că omul acesta ți-a dat vederea; Dumnezeu a făcut lucrul acesta“. — Hristos, Lumina lumii, p. 405.

13. Ce spuse omul acela, plin de curaj? Stăruindu-se de el cu repetate întrebări, cum răspunse el? Vers. 25—27.

14. Ai cui ucenici pretindeau Fariseii că sunt? Ce au spus despre Isus? Vers. 28. 29.

15. Ce argument cu neputință de contrazis prezentă cel ce fusese orb? Vers. 30—33.

16. În ce fel și-au dovedit mai marii ura lor față de Isus și față de cel vindecat? Vers. 34:

„Se declarase că oricine va mărturisi că Isus este Hristosul să fie dat afară din sinagogă; adică să fie exclus din sinagogă treizeci de zile. În acest timp nici copiii nu puteau fi circumciși, nici morții să fie plânși în casa celui vinovat. Condamnarea aceasta era privită ca o mare nenorocire; și dacă nu reușea să producă întoarcerea, urma o pedeapsă și mai mare“. — Idem, p. 405.

17. Când omul vindecat a fost dat afară din sinagogă, cine veni la el? Ce convorbire avu loc? Vers. 35—38.

„Pentru întâia oară privi orbul în fața Mântuitorului său. În fața consiliului văzuse pe părinții săi turburați și înspăimântați, văzuse fața încruntată a rabinilor; acum ochii săi se odihneau pe chipul iubitor și plin de pace al lui Isus. . . Omul s'a aruncat la picioarele Mântuitorului închinându-I-se. Nu numai vederea corporală i-a fost vindecată dar și ochii priceperii sale fusese deschis. Hristos Se descoperise sufletului său, și El îl primi ca pe Trimisul lui Dumnezeu“. — Idem, pp. 406. 407.

INȘTIINȚARI

Către toți predicatorii, presbiterii și credincioșii Bisericii adventiste de ziua a 7-a din România.

I

Așa cum se arată în altă parte a revistei noastre, delă dată de 30 Decembrie 1947, Statul Român îmbracă o nouă formă de guvernământ. Abdicând, fostul Rege al României Mihai I și renunțând, pentru sine și urmașii săi, la toate drepturile ce-i revăneau ca rege, Statul Român, prin votul unanim al Adunării Deputaților, s'a constituit în Republică luând denumirea de: Republică Populăară Română.

În fruntea Republicii Populare Române se găsește actualmente un Prezidiu compus din cinci persoane. Atribuțiunile cari le avea, până la abdicare, fostul Rege Mihai I, sunt astăzi exercitate de Înaltul Prezidiu, care are ca președinte pe Dl. Prof. Dr. C. I. Parhon, iar ca secretar pe Dl. Gheorghe C. Stere.

Cuvântul dumnezeesc al Sfintei Scripturi dă povață ca „oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină dela Dumnezeu”. Romanj 13, 4. Acelaș cuvânt spune în continuare că „Stăpânirile cari sunt, au fost rânduite de Dumnezeu” și că „de aceea, cine se împotrivesc stăpânirii, se împotrivesc rânduelii puse de Dumnezeu; și cei ce se împotrivesc își vor lua osânda”.

Sfânta Scriptură ne învață totodată să ne și rugăm pentru cârmuire. Apostolul Pavel zice: „Vă îndemn dar, înainte de toate, să faceți rugăciuni... pentru toți cei ce sânt înălțați în dregătorii, ca să putem duce astfel o viață pașnică și liniștită, cu toată evlavia și cu toată cinstea”. 2 Timotei 2, 1. 2. Acelaș sfat se dă și prin gura proorocului Ieremia care zice: „Urmăriți binele cetății... și rugați-vă Domnului pentru ea, căci fericirea voastră atârnă de fericirea ei”.

Odată spuse cele de mai sus, îndemnul care vă vine din partea noastră este să urmați în totul principiile sfinte ale Scripturilor, dând fără preget dovadă de supunere față de oricare autoritate constituită în Stat.

În mod deosebit stăruim, cu această ocazie în cererea de a face neîntrerupt rugăciuni pentru cârmuirea din Țară noastră. Așadar ne vom ruga pentru „toți cei ce sunt înălțați în dregătorii”, și anume: pentru Înaltul Prezidiu al Republicii Populare Române și pentru Guvernul Țării noastre.

Amintim cu acest prilej și aceea că, în urma abdicării fostului rege Mihai I, Ministerul Cultelor a dat dispozițiuni ca pretutîndenii în rugăciunile ce se rostesc, să se amintească de aci înainte Prezidiu al Republicii Populare Române.

COMITETUL UNIUNII DE CONFERINTE A. Z. Ș.

II

Redăm în cele ce urmează,

Adresa Ministerului Cultelor Nr. 2087/948 referitoare la retragerea din circulație a tuturor calendarelor și almanahurilor, cari poartă chipul fostului Rege,

rugând pe toți predicatorii și presbiterii Cultului creștin adventist de ziua a 7-a să ia măsurile anunțate în suscitata adresă.

Ecouri din presă

În curând vom avea o Constituție nouă. Adunarea Deputaților a fost disolvată pe data de 25 Februarie a. c. În ziua de 28 Martie a. c. vor avea loc alegeri pentru Marea Adunare Națională, care pe data de 6 Aprilie a. c. se va și întruni. Marea Adunare Națională va elabora Constituția Republicii Populare Române, după care se va transforma în Adunare legislativă ordinară, continuând să elaboreze legi noi. Până la constituirea Mării Adunări Naționale legile vor fi elaborate de Consiliul de Miniștri.

În București sunt 225 grădini și parcuri cari cuprind 2.990.814 metri pătrați. În curând se va deschide la Străulești o grădină zoologică (pentru animale) și una botanică (pentru plante), care va avea o întindere de 360 hectare. Lucrările pentru înfrumusețarea lor au început.

S'a dat publicității textul integral al proiectului de Constituție propus de Frontul Democrației Populare. Articolul 28 al acestui proiect se ocupă de libertatea conștiinței și libertatea religioasă pe cari le consacră în termeni categorici. „Libertatea conștiinței și libertatea religioasă”, — spune acest articol, — „sunt garantate de Stat. Comunitățile religioase sunt libere să se organizeze dacă ritualul și practica nu sunt contrarii Constituției, securității publice sau bunelor moravuri. Nicio congregație sau confesiune religioasă nu poate deschide sau întreține instituții de învățământ general, ci numai școli speciale pentru pregătirea personalului cultului, și sub controlul Statului”.

Primăria Municipiului București a înființat un centru pentru reeducarea cerșetorilor și vagabonzilor adunați de pe străzile Capitalei. Cei găsiți valizi, vor fi trimiși la muncă, iar cei bătrâni vor

MINISTERUL CULTELOR

Diracțiunea Cultelor: Reformat, Ev. Luteran, Unitarian Mozaic, Musulman, etc.

UNIUNEA DE CONFERINTE ADVENTISTE DE
ZIU A 7-a DIN ROMANIA 23 Ian. 1948
Str. Mitropolitul Ghenadie Petrescu 116 2087/948

LOCO

In urma actului istoric dela 30 Decemvrie 1947, prin care monarhia a fost abolită, instaurându-se Republica Populară Română, avem onoarea a vă ruga să binevoiti a da dispozițiuni organelor în subordine, ca de urgență să fie retrase din circulație toate calendarele și almanahurile cari poartă chipul fostului rege său al oricărui membru al fostei familii regale, pentru a nu se produce sminteală în sufletele credincioșilor, contribuindu-se astfel în mod concret, la înțelegerea noului spirit de democrație populară.

/ MINISTRU,

DIRECTOR,

/ss/ I. Nistor

/ss/ V. Frangu

III

Redăm în cele ce urmează,

Adresa Ministerului Cultelor Nr. 2956/948 referitoare la munca voluntară pentru înlăturarea neștiinței de carte,

rugând pe toți predicatorii Cultului adventist de ziua a 7-a că, ori de câte ori sunt solicitați, să se înroleze la această muncă, și să conlucreze cu învățătorii și cu ceilalți voluntari ai acestei munci la desființarea neștiinței de carte.

MINISTERUL CULTELOR

Diracțiunea Cultelor: Reformat, Ev. Luteran, Unitarieni, Mozaic, Musulman, Etc.

UNIUNEA DE CONFERINTE ADVENTISTE DE ZIU A
7-a DIN ROMANIA 30. Ian. 1948
Str, Mitrop. Ghenadie Petrescu 116 2956/948

LOCO

Ca urmare la adresa Ministerului Educației Naționale Nr. 319486/947 prin care solicită munca voluntară și contribuția efectivă din partea preoților pentru înlăturarea neștiinței de carte, avem onoarea a vă face cunoscut următoarele:

Problema neștiinței de carte, ca orice țară a trecutului, trebuie și va fi lichidată făcându-se din aceasta un punct de onoare pentru toți oamenii muncii din Republica Populară Română, iar pentru aducerea la îndeplinire a acestei acțiuni de capitală importanță socială și culturală, se cere mobilizarea tuturor forțelor intelectuale din țară.

Cum Biserica prin trecutul ei culturalizator a jucat un rol de seamă în luminarea satelor, preotul fiind singurul răspunzător al științei de care în popor trebuie și azi să se pună în slujba celor mulți, contribuind efectiv la împrăștierea întunerecului, care mai stăruie în obștile noastre rurale.

fi trimiși în azil. Centru are o capacitate de 3.000 persoane.

* * *

Datele statistice ale campaniei sanitare întreprinsă de Cărmuire arată că au lucrat pe teren peste 66.000 echipe sanitare formate din 212.328 persoane. Au fost vizitate 1.287.845 case, dintre cari 80.610 case au fost deparazitate de echipele tehnice, iar alte 84.126 case au fost îndrumate să se deparaziteze singure. Au fost controlate 4.454.268 persoane, dintre cari 271.185 au fost deparazitate, iar alte 241.150 au primit îndrumări să se deparaziteze singure. Cu ocazia campaniei sanitare s'au descoperit 639 cazuri de tifos exantematic.

* * *

Incepând cu data de 1 Martie a. c. instanțele judecătorești funcționează cu asesori populari. Completele de judecată de pe lângă judecătoriile rurale, judecă atât în procesele civile cât și în cele penale cu un magistrat de carieră și doi asesori populari, iar cele de pe lângă judecătoriile urbane judecă de asemenea cu un magistrat de carieră și doi asesori populari, însă numai în procesele penale. Completele de judecată de pe lângă Tribunale judecă cu un magistrat de carieră și cu doi asesori populari însă numai în procesele penale. La Curți se judecă cu doi magistrați de carieră și doi asesori populari în procesele penale. Pe lângă Parchete funcționează deasemenea un număr de asesori populari.

* * *

Prin reforma agrară din anul 1945 s'au creat 400.000 gospodării noi. In tot cuprinsul Țării sunt 2.865.000 gospodării rurale, din care 2.600.000 sunt sub cinci hectare.

* * *

Pentru primăvară au fost programate a se însămânța 6.682.765 hectare cu grâu de primăvară, orz, ovăz, meiu, orez și porumb. Afară de acestea 428.259 hectare sunt destinate pentru însămânțarea plantelor de nutreț, 533.383

Considerând că prezența și participarea efectivă a slujitorilor altarelor la școlile de alfabetizare este absolută necesară, mai ales la sate, unde împreună cu învățătorii adesea sunt singurii intelectuali;

avem onoarea a vă ruga să binevoiți a dispune tuturor organelor în subordine — protoerei și preoți — să se înroleze în această muncă, conlucrând în armonie cu învățătorii și ceilalți voluntari ai muncii constructive pentru realizarea acestei opere mărețe spre binele poporului.

/MINISTRU,

DIRECTOR,

/ss/ I. Nistor

/ss/ V. Frangu

IV

Redăm în cele ce urmează,

Adresa Ministerului Cultelor Nr. 4112/948 referitoare la îndatorirea tuturor slujbașilor Cultelor, de a sprijini organele sanitare și acțiunea lor de COMBATERE A TIFOSULUI exantematic, și fugăm pe toți predicatorii și presbiterii cultului creștin adventist de ziua a 7-a să ia parte la acțiunea de prevenire și stârpire a tifosului exantematic, lămurind pe credincioșii noștri asupra pericolului ce-l reprezintă pentru noi toți o epidemie de tifos exantematic, dând sfaturi privitoare la curățenia corpului și a gospodăriei (a se vedea articolul „Lupta împotriva tifosului exantematic” din numărul de față al Curierului Misionar) și ajutând organele sanitare în toate acțiunile de combatere a acestui flăgel.

REPUBLICA POPULARA ROMANA

MINISTERUL CULTELOR

Direcțiunea Cultelor: Reformat, Ev. Luteran, Unitarian, Mozaic, Musulman, Etc.

Uniunii de Conferințe Adventiste de ziua a

7-a din România — Loco

5 Martie 1948

Str. Mitropolitul Ghenadie Petrescu Nr. 116

Nr. 4112/948

În legătură cu circulara noastră Nr. 4112/948 și ca urmare la adresa Comisiei Interdepartamentale pentru probleme Sanitare Nr. 328/948, prin care ni se face cunoscut, că în urma controlului pe teren pentru cercetarea modului cum se desfășoară lupta împotriva tifosului exantematic, constatându-se că nu toți membrii clerului își îndeplinesc îndatoririle ce le revin în cadrul activității Comandamentelor și comitetelor de sănătate comunale:

Avem onoarea a reveni, rugându-vă din nou, să dați dispozițiuni organelor că față de pericolul ce-l reprezintă pentru țară, în momentul de față o epidemie de tifos exantematic în rândurile populației dela orașe și sate, socotim că cultele prin slujitorii lor, sunt obligate a fi prezente în bătălia pentru combaterea acestui flăgel.

Pentru a aduce la îndeplinire această îndatorire de bine obștesc, vă rugăm să dați dispozițiuni tuturor organelor în subordine ca printr'o acțiune de prevenire, să lămurească pe credincioși în biserici și adunări dându-le sfaturi pentru curățenie corporală și gospodărească, acolo unde nu s'au produs cazuri de tifos, iar în localitățile contaminate, printr'o acțiune directă pe teren, în strânsă legătură cu organele sanitare, să ajute la izolarea celor bolnavi, să supravegheze pe cei sănătoși și să-i îndrumeze spre binele celor mulți și nevoiași.

De difuzarea ordinelor și conformare rugăm a ni se comunica în cel mai scurt timp.

/ MINISTRU,

/ Director,

V. Frangu

I. Gerthel

hectare pentru plantele oleo-
noase (floarea soarelui, in, rapiță,
ricină, etc.) 600.000 hectare pen-
tru zarzavaturi și legume și 200.000
hectare pentru plantele textile
(câneapă, bumbac).

* * *

După rezultatele recensămân-
tului din Ianuarie a. c. avem 960.802
bărbați analfabeți și 2.236.476
femei anafalbețe, ceea ce face
14% din totalul populației mascu-
line și 30% din totalul populației
femenine. Cifrele de mai sus sunt
grăitoare și arată deficiența de
până curând a educației noastre
publice, pe care cârmuirea actu-
ală se străduiește să o rezolve ra-
dical.

* * *

Duminică 7 Martie a. c. a avut
loc la Cluj, în cadrul unei mari
adunări populare, festivitatea i-
naugurării conductei de gaze Cea-
nul Mare — Cluj. Au participat
d-l prim-ministru dr. Petru Groza,
d-l ministru al Finanțelor Vasile
Luca, d-l ministru subsecretar de
Stat C. Daicovici, d-l Miron
Constantinescu, secretarul gene-
ral al Comisiei ministeriale pen-
tru redresarea economică și sta-
bilizarea monetară și alții. Flacă-
ra de gaz la capătul conductei ce
vine dela Ceanul Mare a fost a-
prinsă de d-l prim-ministru dr.
Petru Groza și de dl. ministru
Vasile Luca.

CURIERUL MISIONAR

Organ al Cultului adventist de
ziua șaptea din România
Uniunea de Conferințe
Red. responsabil: A. VACAREANU
Anul XXVI, Mai, 1948. Nr. 1.